

Petőcz András

Pathosz, az örült

*Gyilkossá lett, Pathosz, az örült.
Depressziója ölésre készíteti.
Valami hamis, értelmetlen világ
nevében harcol azok ellen,*

*akiket korábban barátjának, társának
vallott. Fekete lepelbe csomagol
mindent, így rejtegetve, ami szép,
amiért élni érdemes ezekben*

*a szomorú hétköznapokban.
Halál, halál, halál virágozik a földön,
amerre Pathosz jár, mindezért*

*Ethosz, Pathosz jobbik fele,
fekete virágszirmokkal hinti be
egykori barátja lába nyomát.*

Levél Pathoszhoz

*Pathosz, egykori küzdő, nevedben
gyilkosok sétálnak utcáinkon,
gépkarabélyokat lóbálnak,
mikéntha phallosokat.*

*Háborúban élünk, az ölés
tudományát PhD-fokozaton
oktatják beszűkült agyú
professzorok, és szavaikhoz*

*Téged rendelnek hozzá, Pathosz,
s Te tűröd ezt, sőt, hiúságodat
ezzel a ténnyel kényezteted.*

*Ethosz! Ő az, akit a helyedbe várunk,
hívös nyugalma biztonságot ad,
túlzott indulataid messzire űzi.*

Ethosz imádkozik

*A hívös Ethosz szomorúan nézi
Pathosz látványos pusztításait.
Néha chat, néha sms, így próbálja
jobb belátásra bírni egykori társát,*

*de ő, az öldöklő Pathosz egyre ritkábban
válaszol. Az uccákon mindenféle látható
nyomai vannak a háborúnak, megsápadt,
megizzadt arcú, zavaros tekintetű*

*férfiak küzdenek valamiféle „eszme”
nevében, sőt, asszonyok is, fekete
lepelben, csecsemővel a karjukon,*

*fegyverrel a hátukon közlekednek.
„Soha nem lesz vége az öldöklésnek”,
suttogja Ethosz, imára hajtoa a fejét.*